

Arrest

nr. 114 873 van 29 november 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Azerbeidzjaanse nationaliteit te zijn, op 24 juni 2013 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 mei 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 augustus 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 september 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat F. JACOBS verschijnt voor de verzoekende partijen, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing inzake verzoeker, D.I., luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Azerbeidzjaans staatsburger van Azeri origine afkomstig uit Baku.

U en uw vader kenden problemen met Dj. en diens vader die jullie gronden wilden bekomen. Uw vader werd in 1993-1994 door deze problemen veroordeeld tot een gevangenisstraf. In 1999 kwam hij vrij. Na het beëindigen van uw legerdienst in 2001 leefde u ondergedoken. Uw vader was ziek geworden en kwam in 2002 te overlijden.

In 2004 werd u aangevallen door drie mensen, waaronder Dj.. Hij stak u neer met een mes. U diende voor twee maanden te worden gehospitaliseerd. Na 7 dagen verliet u echter het hospitaal nadat de oom van Dj., die een machtig parlementslicd is, u in het hospitaal had bedreigd.

Anderhalf jaar later werd u van de boerderij waar u werkte meegenomen door de politie. U diende op het politiebureau een document te ondertekenen waarin u verklaarde dat u Dj. had vergeven.

Na drie dagen werd u naar de gevangenis gebracht. U werd ervan beschuldigd Dj. te hebben geslagen en beledigd.

U werd voor de rechtbank van Mardakan veroordeeld tot drie jaar gevangenisstraf. In beroep werd uw straf vermindert tot 2 jaar gevangenisstraf. Na één jaar en één maand opsluiting werd u vrijgelaten. Acht maanden na uw vrijlating werd u bij een winkel aangevallen door onbekenden, maar u bent er zeker van dat het mensen van Dj. waren. U werd geslagen met een stuk ijzer en had een snijwonde aan uw been. U werd in een ambulance naar de spoeddienst gebracht.

In 2010-2011 werd u door mensen in burger, u denkt politie, in een wagen geduwd. U werd naar het politiebureau nr. 14 van Mardakan gebracht waar u 2 dagen werd vastgehouden.

Ongeveer 5 à 6 maanden later ontvluchtte u uw land van herkomst.

Op 01/11/2011 kwam u in België aan waar u twee dagen later uw asielaanvraag indiende.

Uw vrouw I.I. (O.V. 6.907.234) verliet in september 2012 Azerbeidzjan en kwam naar België waar zij op 05/09/2012 haar asielaanvraag indiende.

U bent in het bezit van de volgende documenten: de identiteitskaart van uw vrouw, jullie huwelijksakte, geboorteaktes, en een attest dd. 01/06/2007 van het ministerie van justitie.

B. Motivering

Er moet worden vastgesteld dat uw verklaringen onaannemelijk en onsamenhangend zijn waardoor u er niet in slaagt uw asielrelaas geloofwaardig te maken.

Uit uw verklaringen (CGVS p. 7-9; vragenlijst CGVS p. 3) blijkt dat u problemen kende met Dj. en diens entourage die de gronden van uw familie wou bekomen.

Uw vader had hierdoor reeds sinds de jaren negentig problemen met de vader van Dj..

De oom van Dj. was een machtig parlementslicd die, nadat u was aangevallen door Dj., u bedreigde en zei dat omwille van zijn dichte banden met de autoriteiten Dj. nooit zou worden aangehouden.

U stelt ook dat deze oom van Dj. achter alle beschuldigingen van de politie tegen u zat.

Gevraagd naar de familienaam van Dj. kan u deze echter niet geven.

Het is compleet onaannemelijk dat u de familienaam van de vader en zoon die u en uw vader reeds sinds de jaren negentig viseren, niet zou weten.

Meer nog, u kan zelfs de naam niet geven van de oom van Dj..

Gelet op de bovenvermelde rol die deze volgens u machtige persoon in uw problemen zou gespeeld hebben, is het evenzo onaannemelijk dat u diens naam niet zou weten.

Het komt aldus de geloofwaardigheid van uw asielrelaas niet ten goede dat u een dergelijke onwetendheid aan de dag legt over de personen door wie u en uw vader jarenlang werden geviséerd.

In het licht van dergelijke onwetendheid kon ook redelijkerwijs verwacht worden dat u afdoende inspanningen leverde om zich te informeren over uw vervolgers.

Zo moet de identiteit van een publiek figuur als de oom van Dj., die parlementslicd was van - zo denkt u (zie CGVS p. 9) - YAP en verkozen was in Baku, door u gemakkelijk te achterhalen zijn.

Aangezien Dj. en diens oom als uw vervolgers de kern uitmaken van uw asielrelaas, kan niet worden aanvaard dat u dermate onwetend over hun identiteit bent.

Deze vaststelling ondermijnt dan ook reeds op ernstige wijze de geloofwaardigheid van uw relaas.

U verklaart ook (CGVS p. 8 & 11) dat uw vader door de problemen die hij kende met de vader van Dj. werd veroordeeld tot een gevangenisstraf, dat hij in 1999 vrij kwam maar dat hij ziek was geworden en in 2002 kwam te overlijden.

In uw verklaringen bij de DVZ (zie verklaring pt. 11) blijkt echter dat u toen te kennen gaf dat uw vader in 2000 was overleden.

Bij confrontatie bleef u erbij dat hij in 2002 overleed, hetgeen echter een loutere bevestiging is van de vastgestelde tegenstrijdigheid.

Wat betreft uw laatste aanhouding door de politie gaf u te kennen (CGVS p. 11) dat dit 5 à 6 maanden voor uw vlucht eind september / begin oktober 2011 was; in de door u bij de DVZ ingevulde vragenlijst van het CGVS vermeldde u dat uw laatste aanhouding plaatsvond in mei 2011. Uw vrouw daarentegen stelt (CGVS vrouw p. 2-3) dat u na jullie officieel huwelijk op 07/06/2011 nog tweemaal door de politie werd gearresteerd en voor 3 à 4 dagen werd vastgehouden.

*Uit uw aanvankelijke verklaringen blijkt verder (CGVS p. 9-11) dat u **tweemaal** werd gearresteerd door de politie.*

In 2006 werd u voor de eerste keer 3 dagen op het politiebureau vastgehouden waarna u naar de gevangenis werd gebracht en er na een gerechtelijke veroordeling één jaar en één maand werd opgesloten.

In 2010-2011 werd u nog eens voor 2 dagen vastgehouden in het politiebureau van Mardakan.

U verklaarde dat deze aanhouding voor 2 dagen door de politie in 2010-2011 het laatste incident was voor u in 2011 uw land van herkomst ontvluchtte.

Hierna werd u op papier uitgetekend een chronologische tijdslijn voorgelegd wat betreft de door u aangehaalde incidenten en u beaamde bij het overlopen hiervan dat u in totaal tweemaal door de politie werd opgepakt; eens in 2006 voor 3 dagen en nog eens in 2010-2011 voor 2 dagen.

Nog later bevestigde u nog eens (CGVS p. 12) dat u tweemaal door de politie werd gearresteerd; eens toen u erna in de gevangenis werd opgesloten, en nog eens bij hetgeen u omschrijft als een klein voorval toen u 2 dagen werd vastgehouden.

In de door u bij de DVZ ingevulde vragenlijst van het CGVS meldde u echter onder luik 3 vraag 1 dat u **viermaal** werd gearresteerd.

Bij confrontatie ontkende u dit maar stelde u (CGVS p. 12) dat u **driemaal** werd gearresteerd.

U verklaarde dat u één week na het incident in 2010-2011 waarbij u 2 dagen bij de politie werd vastgehouden, nog eens werd opgepakt en voor 2 à 3 uur werd vastgehouden op het politiebureau waar tijdens u werd geslagen. Hierna raadde uw baas u aan het land te verlaten.

Gevraagd waarom u eerder, bijvoorbeeld tijdens het overlopen van de chronologie van de door u aangehaalde problemen, geen melding maakte van deze - blijkens uw verklaringen nu - laatste arrestatie voor uw vlucht, verklaarde u (CGVS p. 12-13) dit niet te weten en dat men u bij de DVZ had gezegd om kort te antwoorden op de vragen.

Er moet worden opgemerkt dat zelfs als u in de overtuiging was dat u ook voor het CGVS kort op de vragen diende te antwoorden (hetgeen u echter nooit werd gevraagd), kan er nog redelijkerwijze verwacht worden dat u melding zou maken dat u nog een derde keer werd aangehouden door de politie. Te meer daar u zoals hierboven werd vastgesteld aanvankelijk meerdere malen te kennen gaf dat uw laatste arrestatie de 2 dagen durende aanhouding in 2010-2011 was, terwijl u nu stelt dat u een week hierna nog eens door de politie werd opgepakt.

Overigens valt deze volgens uw beweringen laatste arrestatie helemaal niet te rijmen met het in de bij de DVZ ingevulde vragenlijst van het CGVS vermelde laatste arrestatie.

In deze vragenlijst (zie p. 3) meldde u immers als laatste arrestatie dat u in mei 2011 werd gearresteerd en toen gedurende de ganse nacht werd geslagen en om 8 u 's morgens werd vrijgelaten.

Voor het CGVS stelde u echter (CGVS p. 12) dat u bij uw laatste arrestatie voor uw vertrek over de middag werd opgepakt en na 2 à 3 uur werd vrijgelaten.

Bovendien biedt uw hierboven aangehaalde motivering dat u driemaal werd gearresteerd geen verklaring waarom u in de bij de DVZ ingevulde vragenlijst van het CGVS melding maakte van vier arrestaties.

Redelijkerwijs kan verwacht worden dat bepalende ervaringen, zoals het aantal keren dat u door de politie werd gearresteerd waartijdens u werd geslagen, in iemands leven dermate in het geheugen gegrift staan dat deze persoon daar in een later stadium nog een coherente beschrijving van kan geven, hetgeen in casu niet het geval is.

Dit maakt dat uw verklaringen niet doorleefd overkomen en wijst er eerder op dat u door studie een verhaal probeert eigen te maken.

Ten slotte moet worden opgemerkt dat er geen geloof kan gehecht worden aan uw verklaringen inzake jullie vluchtroute naar België.

U verklaart (CGVS p. 5-6) dat jullie in een trein via Moskou naar Kiev reisden, waarna jullie in een wagen naar België kwamen. De passeur had een internationaal paspoort voor jullie aangemaakt om het land te kunnen verlaten maar u weet niet welke nationaliteit noch welke naam u volgens dit identiteitsdocument had. Deze verklaringen zijn niet aannemelijk.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt immers dat er bij binnenkomst van Europa strenge identiteitscontroles plaatsvinden waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen en dit op strikt individuele wijze.

Het is dan ook ongeloofwaardig dat u geen informatie kan geven over jullie reisdocumenten. Gezien het risico op ernstige sancties voor de passeur bij het ontdekken van clandestiene passagiers, is het onwaarschijnlijk dat hij zijn klant absoluut niet op de hoogte heeft gebracht van de inhoud van het aangemaakte paspoort dat werd gebruikt om te tonen in geval van controle.

Bijgevolg is uw verklaring volgens dewelke u niet weet hoe u de grenscontroles passeerde en niet op de hoogte bent van de inhoud van het paspoort dat werd gebruikt, niet geloofwaardig.

Hierdoor ontstaat het vermoeden dat u jullie Azerbeidzjaans paspoort bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over bijvoorbeeld een eventueel door jullie

verkregen visum voor de reis naar België, het moment en de wijze waarop jullie uit het land vertrokken zijn, verborgen te houden.

De geloofwaardigheid van uw asielrelaas als ook uw algehele oprechtheid komt hierdoor nog verder in het gedrang.

Bovenstaande vaststellingen zijn van die aard dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw asielrelaas en er bijgevolg in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan worden weerhouden.

De door u neergelegde documenten kunnen deze conclusie niet wijzigen.

De identiteitskaart van uw vrouw, jullie huwelijksakte, en de geboorteaktes, bevatten persoonsgegevens die niet worden betwist.

Het attest dd. 01/06/2007 van het ministerie van justitie toont aan dat u van 27/04/2006 tot 01/06/2007 een gevangenisstraf heeft uitgezeten in gevangenis nr. 5. Dit attest maakt echter geen melding van de reden waarom u werd veroordeeld tot een gevangenisstraf en staft aldus uw beweringen hieromtrent niet.

Het is ook merkwaardig dat u geen bewijsstukken zoals het vonnis van de rechtbank met de inhoudelijke motivatie betreffende uw opsluiting, noch de uitspraak van de beroepsinstantie die de tegen u opgelegde gevangenisstraf met één jaar verminderde, kan voorleggen.

U stelt nochtans dat dergelijke documenten bij u thuis in Azerbeidzjan liggen (zie CGVS p. 10).

Door het niet voorleggen van deze - evidente - gerechtelijke bewijsstukken ontstaat het vermoeden dat u de ware reden waarom u toen door de Azerbeidzjaanse autoriteiten werd veroordeeld wil verborgen houden voor de Belgische asielinstanties.

Ook moet opgemerkt worden dat het algemeen geweten is (zie informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd) dat dergelijke attesten in Azerbeidzjan makkelijk op vraag te verkrijgen zijn tegen betaling en dus sowieso een geringe bewijswaarde hebben.

Dit attest kan aldus hetgeen voorafgaat niet wijzigen en weegt niet op tegen de vastgestelde tegenstrijdigheden in uw relaas.

Uw loutere beweringen volgens dewelke u aan geheugenproblemen lijdt (CGVS p. 3), is geenszins van die aard dat het de afwezigheid van evidente objectieve bewijsstukken, noch de voormelde tegenstrijdigheden en vaagheden betreffende wezenlijke elementen van het asielrelaas, noch uw ongeloofwaardige reisroute, kunnen verklaren.

Bovendien mag er van een persoon die verklaart zijn land te hebben verlaten uit vrees voor zijn leven en vrijheid, en die stelt dat hij omwille van geheugenproblemen zijn vluchtrelaas niet zonder tegenstrijdigheden kan vertellen, verwacht worden dat hij spoedig medische/psychologische hulp zou inroepen om zijn problemen te staven en/of te laten behandelen, hetgeen u nagelaten heeft om te doen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.2. De bestreden beslissing inzake verzoekster, I.I., luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Azerbeidzjaans staatsburger van Azeri origine.

In september 2012 heeft u uw land van herkomst verlaten. U kwam naar België waar u op 05/09/2012 uw asielaanvraag indiende. Eerder had uw man D.I. (O.V. 6.907.234) op 03/11/2011 in België asiel aangevraagd.

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw asielaanvraag integraal baseert op de vluchtmotieven die door uw man werden aangehaald.

Uw man verklaart het volgende:

"U bent een Azerbeidzjaans staatsburger van Azeri origine afkomstig uit Baku. U en uw vader kenden problemen met Dj. en diens vader die jullie gronden wilden bekomen. Uw vader werd in 1993-1994 door deze problemen veroordeeld tot een gevangenisstraf. In 1999 kwam hij vrij. Na het beëindigen van uw legerdienst in 2001 leefde u ondergedoken. Uw vader was ziek geworden en kwam in 2002 te overlijden. In 2004 werd u aangevallen door drie mensen, waaronder Dj.. Hij stak u neer met een mes. U diende voor twee maanden te worden gehospitaliseerd. Na 7 dagen verliet u echter het hospitaal nadat de oom van Dj., die een machtig parlementslid is, u in het hospitaal had bedreigd. Anderhalf jaar later werd u van de boerderij waar u werkte meegenomen door de politie. U diende op

het politiebureau een document te ondertekenen waarin u verklaarde dat u Dj. had vergeven. Na drie dagen werd u naar de gevangenis gebracht. U werd ervan beschuldigd Dj. te hebben geslagen en beledigd. U werd voor de rechtbank van Mardakan veroordeeld tot drie jaar gevangenisstraf. In beroep werd uw straf verminderd tot 2 jaar gevangenisstraf. Na één jaar en één maand opsluiting werd u vrijgelaten. Acht maanden na uw vrijlating werd u bij een winkel aangevallen door onbekenden, maar u bent er zeker van dat het mensen van Dj. waren. U werd geslagen met een stuk ijzer en had een snijwonde aan uw been. U werd in een ambulance naar de spoeddienst gebracht. In 2010-2011 werd u door mensen in burger, u denkt politie, in een wagen geduwd. U werd naar het politiebureau nr. 14 van Mardakan gebracht waar u 2 dagen werd vastgehouden. Ongeveer 5 à 6 maanden later ontvluchtte u uw land van herkomst. Op 01/11/2011 kwam u in België aan waar u twee dagen later uw asielaanvraag indiende. Uw vrouw I.I. (O.V. 6.907.234) verliet in september 2012 Azerbeidzjan en kwam naar België waar zij op 05/09/2012 haar asielaanvraag indiende. U bent in het bezit van de volgende documenten: de identiteitskaart van uw vrouw, jullie huwelijksakte, geboorteaktes, en een attest dd. 01/06/2007 van het ministerie van justitie."

B. Motivering

U baseert uw asielaanvraag op dezelfde motieven als diegene die werden aangehaald door uw man D.I. (O.V. 6.907.234). In het kader van de door hem ingediende asielaanvraag heb ik een beslissing genomen van weigering van de hoedanigheid van vluchteling en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omwille van het bedrieglijke karakter van zijn asielmotieven. Bijgevolg kan ook wat u betreft niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De vaststellingen die tot de negatieve beslissing bij uw man hebben geleid, werden uitgebreid en gedetailleerd opgesomd in zijn beslissing:

"Er moet worden vastgesteld dat uw verklaringen onaannemelijk en onsamenhangend zijn waardoor u er niet in slaagt uw asielrelaas geloofwaardig te maken.

Uit uw verklaringen (CGVS p. 7-9; vragenlijst CGVS p. 3) blijkt dat u problemen kende met Dj. en diens entourage die de gronden van uw familie wou bekomen. Uw vader had hierdoor reeds sinds de jaren negentig problemen met de vader van Dj.. De oom van Dj. was een machtig parlamentslid die, nadat u was aangevallen door Dj., u bedreigde en zei dat omwille van zijn dichte banden met de autoriteiten Dj. nooit zou worden aangehouden. U stelt ook dat deze oom van Dj. achter alle beschuldigingen van de politie tegen u zat. Gevraagd naar de familienaam van Dj. kan u deze echter niet geven. Het is compleet onaannemelijk dat u de familienaam van de vader en zoon die u en uw vader reeds sinds de jaren negentig viseren, niet zou weten. Meer nog, u kan zelfs de naam niet geven van de oom van Dj.. Gelet op de bovenvermelde rol die deze volgens u machtige persoon in uw problemen zou gespeeld hebben, is het evenzo onaannemelijk dat u diens naam niet zou weten. Het komt aldus de geloofwaardigheid van uw asielrelaas niet ten goede dat u een dergelijke onwetendheid aan de dag legt over de personen door wie u en uw vader jarenlang werden geviséerd. In het licht van dergelijke onwetendheid kon ook redelijkerwijs verwacht worden dat u afdoende inspanningen leverde om zich te informeren over uw vervolgers. Zo moet de identiteit van een publiek figuur als de oom van Dj., die parlamentslid was van - zo denkt u (zie CGVS p. 9) - YAP en verkozen was in Baku, door u gemakkelijk te achterhalen zijn. Aangezien Dj. en diens oom als uw vervolgers de kern uitmaken van uw asielrelaas, kan niet worden aanvaard dat u dermate onwetend over hun identiteit bent. Deze vaststelling ondermijnt dan ook reeds op ernstige wijze de geloofwaardigheid van uw relaas.

U verklaart ook (CGVS p. 8 & 11) dat uw vader door de problemen die hij kende met de vader van Dj. werd veroordeeld tot een gevangenisstraf, dat hij in 1999 vrij kwam maar dat hij ziek was geworden en in 2002 kwam te overlijden. In uw verklaringen bij de DVZ (zie verklaring pt. 11) blijkt echter dat u toen te kennen gaf dat uw vader in 2000 was overleden. Bij confrontatie bleef u erbij dat hij in 2002 overleed, hetgeen echter een loutere bevestiging is van de vastgestelde tegenstrijdigheid.

Wat betreft uw laatste aanhouding door de politie gaf u te kennen (CGVS p. 11) dat dit 5 à 6 maanden voor uw vlucht eind september / begin oktober 2011 was; in de door u bij de DVZ ingevulde vragenlijst van het CGVS vermeldde u dat uw laatste aanhouding plaatsvond in mei 2011. Uw vrouw daarentegen stelt (CGVS vrouw p. 2-3) dat u na jullie officieel huwelijk op 07/06/2011 nog tweemaal door de politie werd gearresteerd en voor 3 à 4 dagen werd vastgehouden.

Uit uw aanvankelijke verklaringen blijkt verder (CGVS p. 9-11) dat u **tweemaal** werd gearresteerd door de politie. In 2006 werd u voor de eerste keer 3 dagen op het politiebureau vastgehouden waarna u naar de gevangenis werd gebracht en er na een gerechtelijke veroordeling één jaar en één maand werd opgesloten. In 2010-2011 werd u nog eens voor 2 dagen vastgehouden in het politiebureau van Mardakan. U verklaarde dat deze aanhouding voor 2 dagen door de politie in 2010-2011 het laatste incident was voor u in 2011 uw land van herkomst ontvluchtte. Hierna werd u op papier uitgetekend een chronologische tijdslijn voorgelegd wat betreft de door u aangehaalde incidenten en u

beaamde bij het overlopen hiervan dat u in totaal tweemaal door de politie werd opgepakt; eens in 2006 voor 3 dagen en nog eens in 2010-2011 voor 2 dagen. Nog later bevestigde u nog eens (CGVS p. 12) dat u tweemaal door de politie werd gearresteerd; eens toen u erna in de gevangenis werd opgesloten, en nog eens bij hetgeen u omschrijft als een klein voorval toen u 2 dagen werd vastgehouden. In de door u bij de DVZ ingevulde vragenlijst van het CGVS meldde u echter onder luik 3 vraag 1 dat u **viermaal** werd gearresteerd. Bij confrontatie ontkende u dit maar stelde u (CGVS p. 12) dat u **driemaal** werd gearresteerd. U verklaarde dat u één week na het incident in 2010-2011 waarbij u 2 dagen bij de politie werd vastgehouden, nog eens werd opgepakt en voor 2 à 3 uur werd vastgehouden op het politiebureau waartijdens u werd geslagen. Hierna raadde uw baas u aan het land te verlaten. Gevraagd waarom u eerder, bijvoorbeeld tijdens het overlopen van de chronologie van de door u aangehaalde problemen, geen melding maakte van deze - blijkens uw verklaringen nu - laatste arrestatie voor uw vlucht, verklaarde u (CGVS p. 12-13) dit niet te weten en dat men u bij de DVZ had gezegd om kort te antwoorden op de vragen. Er moet worden opgemerkt dat zelfs als u in de overtuiging was dat u ook voor het CGVS kort op de vragen diende te antwoorden (hetgeen u echter nooit werd gevraagd), kan er nog redelijkerwijze verwacht worden dat u melding zou maken dat u nog een derde keer werd aangehouden door de politie. Te meer daar u zoals hierboven werd vastgesteld aanvankelijk meerdere malen te kennen gaf dat uw laatste arrestatie de 2 dagen durende aanhouding in 2010-2011 was, terwijl u nu stelt dat u een week hierna nog eens door de politie werd opgepakt. Overigens valt deze volgens uw beweringen laatste arrestatie helemaal niet te rijmen met het in de bij de DVZ ingevulde vragenlijst van het CGVS vermelde laatste arrestatie. In deze vragenlijst (zie p. 3) meldde u immers als laatste arrestatie dat u in mei 2011 werd gearresteerd en toen gedurende de ganse nacht werd geslagen en om 8 u 's morgens werd vrijgelaten. Voor het CGVS stelde u echter (CGVS p. 12) dat u bij uw laatste arrestatie voor uw vertrek over de middag werd opgepakt en na 2 à 3 uur werd vrijgelaten. Bovendien biedt uw hierboven aangehaalde motivering dat u driemaal werd gearresteerd geen verklaring waarom u in de bij de DVZ ingevulde vragenlijst van het CGVS melding maakte van vier arrestaties. Redelijkerwijs kan verwacht worden dat bepalende ervaringen, zoals het aantal keren dat u door de politie werd gearresteerd waartijdens u werd geslagen, in iemands leven dermate in het geheugen gegrift staan dat deze persoon daar in een later stadium nog een coherente beschrijving van kan geven, hetgeen in casu niet het geval is. Dit maakt dat uw verklaringen niet doorleefd overkomen en wijst er eerder op dat u door studie een verhaal probeert eigen te maken.

Ten slotte moet worden opgemerkt dat er geen geloof kan gehecht worden aan uw verklaringen inzake jullie vluchtroute naar België. U verklaart (CGVS p. 5-6) dat jullie in een trein via Moskou naar Kiev reisden, waarna jullie in een wagen naar België kwamen. De passeur had een internationaal paspoort voor jullie aangemaakt om het land te kunnen verlaten maar u weet niet welke nationaliteit noch welke naam u volgens dit identiteitsdocument had. Deze verklaringen zijn niet aannemelijk. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt immers dat er bij binnenkomst van Europa strenge identiteitscontroles plaatsvinden waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen en dit op strikt individuele wijze. Het is dan ook ongeloofwaardig dat u geen informatie kan geven over jullie reisdocumenten. Gezien het risico op ernstige sancties voor de passeur bij het ontdekken van clandestiene passagiers, is het onwaarschijnlijk dat hij zijn klant absoluut niet op de hoogte heeft gebracht van de inhoud van het aangemaakte paspoort dat werd gebruikt om te tonen in geval van controle. Bijgevolg is uw verklaring volgens dewelke u niet weet hoe u de grenscontroles passeerde en niet op de hoogte bent van de inhoud van het paspoort dat werd gebruikt, niet geloofwaardig. Hierdoor ontstaat het vermoeden dat u jullie Azerbeidzjaans paspoort bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over bijvoorbeeld een eventueel door jullie verkregen visum voor de reis naar België, het moment en de wijze waarop jullie uit het land vertrokken zijn, verborgen te houden. De geloofwaardigheid van uw asielrelaas als ook uw algehele oprechtheid komt hierdoor nog verder in het gedrang.

Bovenstaande vaststellingen zijn van die aard dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw asielrelaas en er bijgevolg in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan worden weerhouden. De door u neergelegde documenten kunnen deze conclusie niet wijzigen. De identiteitskaart van uw vrouw, jullie huwelijksakte, en de geboorteaktes, bevatten persoonsgegevens die niet worden betwist. Het attest dd. 01/06/2007 van het ministerie van justitie toont aan dat u van 27/04/2006 tot 01/06/2007 een gevangenisstraf heeft uitgezeten in gevangenis nr. 5. Dit attest maakt echter geen melding van de reden waarom u werd veroordeeld tot een gevangenisstraf en staat aldus uw beweringen hieromtrent niet. Het is ook merkwaardig dat u geen bewijsstukken zoals het vonnis van de rechtbank met de inhoudelijke motivatie betreffende uw opsluiting, noch de uitspraak van de beroepsinstantie die de tegen u opgelegde gevangenisstraf met één jaar verminderde, kan voorleggen. U stelt nochtans dat dergelijke documenten

bij u thuis in Azerbeidzjan liggen (zie CGVS p. 10). Door het niet voorleggen van deze - evidente - gerechtelijke bewijsstukken ontstaat het vermoeden dat u de ware reden waarom u toen door de Azerbeidzjaanse autoriteiten werd veroordeeld wil verborgen houden voor de Belgische asielinstanties. Ook moet opgemerkt worden dat het algemeen geweten is (zie informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd) dat dergelijke attesten in Azerbeidzjan makkelijk op vraag te verkrijgen zijn tegen betaling en dus sowieso een geringe bewijswaarde hebben. Dit attest kan aldus hetgeen voorafgaat niet wijzigen en weegt niet op tegen de vastgestelde tegenstrijdigheden in uw relaas.

Uw loutere beweringen volgens dewelke u aan geheugenproblemen lijdt (CGVS p. 3), is geenszins van die aard dat het de afwezigheid van evidente objectieve bewijsstukken, noch de voormelde tegenstrijdigheden en vaagheden betreffende wezenlijke elementen van het asielrelaas, noch uw ongeloofwaardige reisroute, kunnen verklaren. Bovendien mag er van een persoon die verklaart zijn land te hebben verlaten uit vrees voor zijn leven en vrijheid, en die stelt dat hij omwille van geheugenproblemen zijn vluchtrelaas niet zonder tegenstrijdigheden kan vertellen, verwacht worden dat hij spoedig medische/psychologische hulp zou inroepen om zijn problemen te staven en/of te laten behandelen, hetgeen u nagelaten heeft om te doen."

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op het feit dat u tijdens het gehoor voor het CGVS zwanger was en dat de bevalling voorzien was voor 10/05/2013."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoekers voeren in hun verzoekschrift van 24 juni 2013 aan dat de weergave van de feiten in de beslissing van de commissaris-generaal (zie p. 5) "*het dagelijkse lijden en toenemende schrik van het koppel niet (kan) weergeven*".

Ze laten gelden dat verzoeker (zie p. 5) "*psychologisch totaal vernield en ook totaal verward geraakt*" is en dat hij zich "*thans moeilijk in tijd en ruimte (situeert)*".

Verzoekers voeren tegen de beslissingen een schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), van "*het beginsel van behoorlijk bestuur*", van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van artikel 17 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en van artikel 4 van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: Kwalificatierichtlijn).

Verzoekers geven een theoretische uiteenzetting over de motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Ze citeren artikel 17 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 en artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn en stellen dat de ze zich niet kunnen verweren indien ze niet eens de kans krijgen (zie p. 10) "*om het uit te leggen*"; ze hekelen het feit dat verzoeker "*maar één maal gehoord*" werd.

Volgens verzoekers wordt hun relaas betwist (zie p. 10) "*uitsluitend omwille van tegenstrijdigheden die aangehaald werden en in het algemeen omwille van een onsamenhangens relaas van de man*" (sic), terwijl verzoeker "*een zware trauma*" (sic) zou hebben opgelopen.

Ze benadrukken dat hun relaas oprecht is, maar dat verzoeker dit "(zie p. 10) *voornamelijk niet chronologisch (heeft) kunnen structureren*" wegens zijn "*gestoorde psychische situatie*" en dat hij de chronologische tegenstrijdigheden evenmin kon rechtzetten "*gelet op deze toestand*".

Verzoekers stellen dat verzoeker tot hiertoe de ernst van de aandoening niet beseftte, maar dat diens toestand eveneens diepgaande gevolgen in de schoot van het koppel had, en dat verzoeker (zie p. 11) *“thans afspraak genomen (heeft) bij een specialist”*.

Verzoekers overlopen de voorwaarden van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag en onderstrepen dat verzoeker reeds een gevangenisstraf in zijn land van herkomst heeft ondergaan, dat de corruptie (zie p. 11) *“voornamelijk de hooggeplaatste figuren ten voordeel valt en eveneens het gerecht aantast”* en dat verzoeker het slachtoffer is geworden *“van mensen die het gezag vertegenwoordigen en waarvan het gezag op de corruptie steunt”*.

Volgens verzoekers geeft de commissaris-generaal ook *“geen enkele reden aan”* waarom, gelet op het profiel van verzoeker, de subsidiaire bescherming zoals voorzien in artikel 48/4, b) geweigerd werd.

Verzoekers vragen de beslissingen te hervormen en van hen de vluchtelingenstatus te erkennen, hen minstens de subsidiaire bescherming te willen toekennen.

In ondergeschikte orde vragen verzoekers de bestreden beslissing nietig te verklaren.

2.2. Beoordeling

De Raad merkt vooreerst op dat aangezien verzoekster, I.I., zich in het verzoekschrift louter baseert op het asielrelaas van verzoeker, D.I., de Raad enkel ingaat op het relaas van deze laatste.

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund noch door de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Bewijslast

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.3. Vluchtelingenstatus

De Raad hecht geen geloof aan het asielrelaas van verzoekers.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat verzoeker onaannemelijk onwetend is over zijn vervolgers. Zo verklaarde verzoeker dat hij in zijn land van herkomst problemen kende met Dj. en diens entourage, dat zijn vader hierdoor reeds sinds de jaren negentig problemen had met de vader van Dj., dat de oom

van Dj. een machtig parlamentslid was die verzoeker, nadat hij was aangevallen door Dj., bedreigde en hem vertelde dat omwille van zijn dichte banden met de autoriteiten, Dj. nooit zou worden aangehouden. Op de vraag bij zijn verhoor op 7 mei 2013 op het Commissariaat-generaal naar de familienaam van Dj. kon verzoeker deze echter niet geven; hij kon evenmin de naam geven van de oom van Dj..

Van verzoeker kon nochtans worden verwacht dat hij ernstige pogingen onderneemt om zich te informeren met betrekking tot de essentiële elementen van zijn asielrelaas waarvan hij geen kennis heeft.

Het komt immers in de eerste plaats aan verzoeker toe om aan de hand van een coherent relaas, achtergrondkennis van zijn leefwereld en voor zijn relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken.

Verzoekers onwetendheid over de identiteit van zijn vervolgers en zijn nalatige handelingen om zich te informeren wijzen op een gebrek aan interesse en keren zich tegen de waarachtigheid van zijn relaas.

Verder stelt de Raad vast dat verzoekers opeenvolgende verklaringen op talrijke punten tegenstrijdig zijn.

Zo verklaarde verzoeker op 7 mei 2013 op het Commissariaat-generaal dat zijn vader omwille van de problemen met de vader van Dj., werd veroordeeld tot een gevangenisstraf, dat hij in 1999 vrij kwam, dat hij ziek was geworden en in het jaar 2002 overleed (zie het verhoorverslag van 7 mei 2013, p. 8, 11), terwijl hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken beweerde dat zijn vader in 2000 was overleden (zie "verklaring", punt 11).

Op het Commissariaat-generaal situeerde verzoeker zijn laatste aanhouding vijf à zes maanden vóór zijn vlucht, zijnde eind september of begin oktober 2011 (zie het verhoorverslag, p. 11), terwijl hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat zijn laatste aanhouding plaatsvond in mei 2011.

Verzoekster beweerde dan weer dat verzoeker na hun officieel huwelijk op 7 juni 2011 nog tweemaal door de politie werd gearresteerd en voor drie à vier dagen werd vastgehouden (zie haar verhoorverslag van 7 mei 2013, p. 2, 3).

Verder blijkt uit verzoekers verklaringen op het commissariaat-generaal dat hij tweemaal werd gearresteerd door de politie, in 2006 voor drie dagen, waarna hij naar de gevangenis werd gebracht en hij na een veroordeling één jaar en één maand werd opgesloten, en in 2010-2011 voor twee dagen in het politiebureau van Mardakan.

Bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde verzoeker echter dat hij viermaal werd gearresteerd.

Bij confrontatie op het Commissariaat-generaal, ontkende verzoeker dit eerst en stelde nadien dat hij driemaal werd gearresteerd; hij beweerde dat hij één week na het incident in 2010-2011 waarbij hij twee dagen bij de politie werd vastgehouden, nog eens werd opgepakt en voor twee à drie uur werd vastgehouden op het politiebureau waarbij hij werd geslagen (zie het verhoorverslag, p. 12).

Deze nieuwe versie van de feiten is echter onaannemelijk, gezien verzoeker eerder meermaals verklaard had dat hij in totaal tweemaal door de politie werd opgepakt met name eens in 2006 voor drie dagen en nog eens in 2010-2011 voor twee dagen (zie het verhoorverslag, p. 12) en dat de aanhouding voor twee dagen door de politie in 2010-2011 het laatste incident was vóór hij in 2011 zijn land van herkomst ontvluchtte (zie het verhoorverslag, p. 9-11).

Overigens valt deze volgens zijn beweringen laatste arrestatie ook niet te rijmen met wat hij verklaarde bij de Dienst Vreemdelingenzaken. In de "vragenlijst" (zie p. 3) vermeldde verzoeker immers als laatste arrestatie deze in mei 2011 waarbij hij gedurende de ganse nacht werd geslagen en om 8 uur 's morgens werd vrijgelaten, terwijl hij voor het Commissariaat-generaal verklaarde dat hij bij zijn laatste arrestatie op de middag werd opgepakt en na twee à drie uur werd vrijgelaten (zie het verhoorverslag, p. 12).

Bovendien geeft verzoeker evenmin een verklaring voor het feit dat hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken melding maakte van vier arrestaties, noch dat hij het aanvankelijk had over twee arrestaties en vervolgens over drie.

De Raad wijst erop dat van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn asielrelaas, op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft in iedere fase van het onderzoek.

Voorts kan van een asielzoeker verwacht worden dat hij belangrijke gebeurtenissen naar plaats en tijd kan situeren, zeker degene die aanleiding hebben gegeven tot zijn vlucht, vermits kan verwacht worden dat deze gebeurtenissen in het geheugen gegrift zouden staan zo zij zich in werkelijkheid voorgedaan zouden hebben.

De talrijke incoherenties in verzoekers opeenvolgende verklaringen ondermijnen de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas.

Waar verzoekers in hun verzoekschrift laten gelden dat de bestreden beslissing *“het dagelijkse lijden en toenemende schrik van het koppen niet (kan) weergeven”*, dat verzoeker *“psychologisch totaal vernield en ook totaal verward geraakt”* is en dat verzoeker *“een zware trauma” (sic)* zou hebben opgelopen, benadrukt de Raad vooreerst dat de aangehaalde gebeurtenissen dermate ingrijpend en fundamenteel zijn dat verzoeker, ondanks de traumatische ervaring, bij machte moet zijn een coherent en correct verhaal te vertellen (RvS, nr. 150.619 van 25 oktober 2005), quod non in casu, gelet op bovenstaande vaststellingen.

Waar verzoekers in hun verzoekschrift stellen dat verzoeker zich *“thans moeilijk in tijd en ruimte (situeert)”*, dat verzoeker dit *“voornamelijk niet chronologisch (heeft) kunnen structureren”* wegens zijn *“gestoorde psychische situatie”* en dat hij de chronologische tegenstrijdigheden evenmin kon rechtzetten *“gelet op deze toestand”*, stelt de Raad vast dat verzoekers deze beweringen geenszins staven.

Uit niets blijkt dat verzoeker niet in staat zou zijn om verhoord te worden in het kader van zijn asielprocedure, noch dat de door hem voorgehouden mentale problemen van die aard zijn om een negatieve invloed te hebben gehad op de behandeling van zijn asielaanvraag.

Verzoekers maken dan ook niet aannemelijk dat verzoekers geestelijke toestand hem ervan zou weerhouden hebben volwaardige verklaringen af te leggen, zodat de vastgestelde tegenstrijdigheden onverkort staande blijven.

Gelet op bovenstaande vaststellingen kan aan het asielrelaas van verzoekers geen geloof gehecht worden; er is derhalve geen reden om het te toetsen aan het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

2.2.4. Subsidiaire beschermingsstatus

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 EVRM dient te worden opgemerkt dat, daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), voormeld artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Waar in het verzoekschrift aangevoerd wordt dat in de bestreden beslissing niet vermeld wordt om welke reden de subsidiaire bescherming bepaald bij artikel 48/4, § 2 b) van de vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat een ongeloofwaardig relaas ook niet als basis kan dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoekers brengen geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepalingen.

Het feit dat deze motieven gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, betekent niet dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

Verzoekers voeren tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat ze in geval van een terugkeer naar hun land van herkomst, t een reëel risico op ernstige schade zouden lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.2.5. Besluit

In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoekers geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van voormelde wet aantonen.

Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissingen te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissingen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig november tweeduizend dertien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M. BONTE